

VÖLUSPÁ – VÖLVANS SPÁDOM (vers 19 – 20)

Ask veit eg standa,
heitir Yggdrasill,
hár baðmur, ausinn
hvíta auri;
þaðan koma döggar
þær er í dala falla,
stendur æ yfir grænn
Urðarbrunni.

Þaðan koma meyjar
margs vitandi
þrjár úr þeim sæ,
er und þolli stendur;
Urð hétu eina,
aðra Verðandi,
skáru á skíði,
Skuld ina þriðju.
Þær lög lögðu,
þær líf kuru
alda börnum,
örlög seggja.

En ask vet jag stå, Yggdrasil heter den
dess höga stam är stänkt med vitgrus;
dädan kommer dagg som i dalar faller,
grön står asken vid Urds brunn alltid.

Dädan komma mör som mycket veta,
tre ur det hus som vid trädet står;
Urd heter en, den andra Verdandi -
de skuro i trä - Skuld är den tredje;
de skipa villkor, skifta livslotter,
mäta ödet åt människors barn.

Huskarlen gick då fram till fähusdörren, men innan Ólafur visste ordet av rusade han rakt tillbaka i famnen på honom. Ólafur frågade varför han bar sig så vettskrämt åt.

”Hrapp står i fähusdörren och vill gripa tag i mig, men jag har haft nog av att brottas med honom.”

Ólafur gick då till dörren och körde upp spjutet mot Hrapp, men Hrapp tog med båda händerna tag om spjutet strax nedanför udden och vred till så att skaftet genast bröts. Ólafur ville då kasta sig över Hrapp, men denne for då ner till den plats varifrån han kommit. Därmed skildes de två, så att Ólafur behöll skaftet men Hrapp spjutsudden. Därefter band Ólafur och huskarlen boskapen och gick sedan hem. Ólafur sade att han inte skulle förebrå huskarlen för att han klagat.

Nästa morgon begav sig Ólafur till den plats där Hrapp hade begravts och lät gräva upp liket. Det hade ännu inte ruttnat. Där fann han nu resten av sitt spjut. Sedan lät han göra ett bål där Hrapps lik brändes, varefter askan ströddes ut i havet. Därefter fick ingen längre skada av Hrapps vålnad.

24:36

Kungen lät uppföra flera nyttiga verk denna vinter. Han lät uppföra en kyrka och bygga ut köpstaden. Kyrkan blev färdig till jul. Då sade Kjartan att han tyckte de skulle gå så nära kyrkan att de kunde se vad de kristna företog sig. Många höll med och tyckte att detta skulle bli mycket roligt. Kjartan gick alltså dit med sina män, häribland Bolli. Även Hallfred var med och många andra islänningar. Kungen förkunnade tron för folket både länge och väl, och de kristna visade tydligt sitt bifall till det han sade. När Kjartan och de andra hade kommit tillbaka till härbärgen, började de ett livligt samtal om hur kungen hade uppfört sig vid denna högtid som de kristna menade var den näst största, ”för kungen sade ju, så alla kunde höra det, att i natt hade den hövding blivit född som vi skall tro på, om vi vill göra som kungen önskar.”

(40:63)

Jag tyckte att jag befann mig utomhus vid en bäck, och på huvudet hade jag en upprättstående krokhuva som jag inte tyckte passade mig, så jag ville ta på mig en annan huvudbonad, fast det var många som sade att jag inte skulle göra så. Men jag ville inte lyssna på dem utan tog av mig huvan och kastade den i bäcken. Längre var inte drömmen.

32:45

Andra drömmen började med att jag tyckte mig stå vid en sjö. Det föreföll mig som om jag hade en silverring på armen – den var min egendom och passade mig väl. Jag tyckte den var en så stor kostbarhet och ville behålla den länge. Men innan jag visste ordet av lossnade ringen från armen och föll i vattnet. Sedan såg jag den aldrig mer. Den förlusten kändes mycket värre än jag nog skulle känna om jag bara hade tappat ett smycke. Sedan vaknade jag.

32:46

I min tredje dröm verkade jag ha en guldring på armen. Den ringen var min och jag tyckte den var fullgod bot för den ringen jag mist. Jag tänkte då att den ringen ville jag behålla längre än den förra. Dock tyckte jag inte att denna dyrgrip passade mig lika mycket bättre som guld är dyrare än silver. Sedan tyckte jag att jag föll och ville stödja mig med handen, men guldringen slog emot en sten och gick i två bitar som det kom blod ur. Av detta kände jag mera sorg än efter vanlig skada. Jag kom då att tänka på att det hade varit en spricka i ringen, och när jag tittade närmare på ringen tyckte jag mig se flera brister. Det tycktes mig att den nog skulle förblivit hel om jag hade tagit vara på den bättre. Och så är det slut på den drömmen.

32:46

I min fjärde dröm tycktes jag på huvudet bära en guldhjälm prydd med ädla stenar. Den skatten var min, fast jag tyckte den var alltför tung, så jag orkade knappt bära den, och jag ville inte mista den. Ändå föll den av mitt huvud och ner i Hvammfjord. Därefter vaknade jag, och nu har jag berättat om de fyra drömmarna.

32:46

Nu började Guðrún bli gammal och levde med sina sorger som här tidigare skildrats. Hon var den första nunnan på Island och den första som levde som eremit. Det sägs också allmänt att Guðrún var den främsta av jämbördiga kvinnor som fötts här i landet.

Det berättas att Bolli en gång kom till Helgafell, eftersom Guðrún alltid blev glad när han kom för att träffa henne. Bolli satt länge hos sin mor och de talade mycket med varann.

Då sade Bolli: "Mor, vill du säga mig något som jag undrat över? Vilken man älskade du mest?"

Guðrún svarade: "Þorkel var den mäktigaste och den störste hövdingen, men ingen var hjältemodigare och bättre i allt än Bolli. Þórð Ingunnarsson var den klokaste och mest lagkunnige. Þorvald bryr jag mig inte om att nämna."

"Jag begriper mycket väl", sade Bolli, "vad du säger om hur var och en av dina makar var beskaffad, men du har fortfarande inte sagt vilken man du älskade mest. Inte behöver du längre hålla det hemligt."

"Du pressar mig hårt, min son", sade Guðrún, "men måste jag säga det till någon så säger jag det helst till dig."

Bolli bad henne säga det.

Då svarade Guðrún: "Jag var värst mot honom som jag älskade mest."